

O sloniču-mladiču.

(Po Kiplingu A. Sovrè.)

red davnim, davnim časom slon ni imel rilca. Nosil je zgolj črnkast smrček, ploščat kakor škorenj, ki ga je utegnil sicer vihati na desno in levo, ali stvari pobirati z njim ni mogel. Bil pa je slon, čisto mlad slon, še pravi dojenček, ki ga je trapila nenasitna vedoželjnost: njegovemu izpraševanju ni bilo ne konca ne kraja. Živel je v Afriki in vsa Afrika je bila polna njegove vedečnosti. Vprašal je dolgega strica noja, kaj da mu raste tako perje iz repa, in dolgi stric noj ga je lopnil s trdim, pretrdim krempljem. Vprašal je visoko teto žirafa, kako da ji je koža pegasta, in visoka teta žirafa ga je krcnila s trdim, pretrdim parkljem. In še zmerom je bil nenasitno radoveden. Vprašal je zajetnega ujca, povodnega konja, zakaj ima rdeče oči, in zajetni ujec, povodni konj, ga je kresnil s širokim, širokim kopitom. Vprašal je kosmatega botra pavijana, odkod melonom njihov okus, in kosmati boter pavijan ga je pljusnil s kócasto, kocasto šapo. A še zmerom ga je dražila neutešna vedohlepnost. Povpraševal je o vsem, kar je koli videl ali slišal, okusil ali otipal. In vsi, strici in ujci, tete in botri, vsi so ga bunkali.

Nekega jutra pa uide sloniču vprašanje, ki ga ni še nikoli izrekel: »Kaj ima krokodil za kosilo?«

»Molčil!« Vsa ljuba družina plane nadenj in ga bije dolgo, dolgo, padaj že kamor hoti. Ko je plohe konec, stopi slonče do ptiča kraljiča, sedečega v trnovem grmu, in mu potoži:

»Oče me je natreskal, mati obrcala; vse moje tete in strici so me osuvali zbog moje nenasitne radovednosti. In vendar me še zmerom miče, kaj ima krokodil za kosilo.«

»Pojdi,« mu nasvetuje ptiček kraljiček, »pojdi in potuj do sivozelene blatne reke; tam poižvedi!«

Naslednjega dne užije slonče za zajtrk sto funtov banan, sto funtov sladkornega trsa in sedemnajst melon pa reče svojim ljubim domačim:

»Zbogom, jaz grem! Do sivozelene blatne reke je moj pot, da poižvem, kaj ima krokodil za kosilo.« Za slovo ga še po vrsti obrcajo, nato pa odide in hrusta gredoč melone.

Sedem dolgih dni je potoval, sedem noči. Končno je ugledal v daljavi sivozeleno blatno reko. Tu je treba opomniti, da slonek mladič do tiste ure še nikoli ni videl krokodila in torej ni vedel, kakšen je. Prvo bitje, ki ga je srečal na bregu, je bil pisani kačman udav.

»Oprostite,« ga vljudno ogovori, »ali ste videli nemara krokodila?«

»Krokodila!« se namrdne pisani kačman udav. »Čemu vprašuješ?«

»Oprostite,« povzame slonek mladič, »ali bi mi hoteli povedati, kaj ima krokodil za kosilo?«

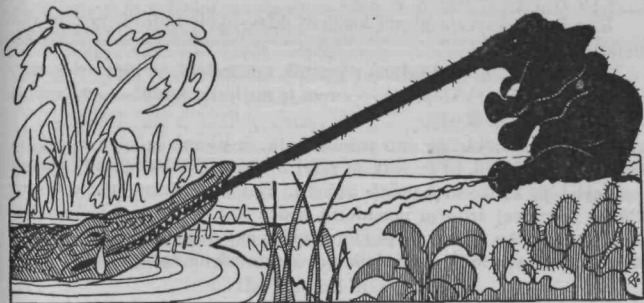
Tu se odmota pisani kačman udav od skale, okoli katere je bil ovit, ter oplazi sloniča mladiča z luskátim, cepátim repom.

»Čudna stvar,« pomisli mladič. »Moj oče in moja mati, moja teta in moj stric, da ne omenim ujca in botra, so me topli zbog moje ne-nasitne vedečnosti — in ta me sedaj tudi.« Prijazno pomore udavu nazaj na krš ter krene vzdolž brega. Kar stopi na lesen trš. Ali trš ni bil trš, bil je krokodil in krokodil je mežiknil z enim očesom — takole.

»Oprostite,« de slonek mladič, »ali ste videli slučajno krokodila?«

Krokodil pomežikne z drugim očesom in zaviše rep iz močvare. Slonče pa se spoštljivo umakne, zakaj ni ga želja po novi brljuzgi.

»Pridi bliže, mali,« reče krokodil. »Čemu vprašuješ?«

»Oprostite,« se brani slonič, »ali moj oče me je tepel in moja mati me je — da molčim o dolgem stricu noju in visoki teti žirafi, ki ne krca nič manj trdo kot moj zajetni ujec, povodni konj, ali moj kosmati boter pavijan, posebno pa pisani kačman udav, čigar luskáti, cepáti rep je bridkejši mimo vseh — in zato si, če vam je prav, ne želim nikoli več bunk.«

»Pridi bliže, mali,« ponovi plazilec, »zakaj jaz sem krokodil.« Za dokaz, da je res, si utrne krokodiljo solzo.

»O,« se razveseli slonič in poklekne na breg, »vi ste tisti, ki ga iščem že teden in dan! Ali mi poveste, prosim, kaj vam rabi za kosilo?«

»Stopi k meni, moj mali,« se glasi odgovor, »pa ti prišepnem na uho!«

Slonče skloni glavo krokodilu do zobatega gobca in zver ga po-pade za smrk, ki do tiste ure ni bil daljši mimo škornja, dasi pri-ročnejši.

»Daneš,« zamomlja krokodil skozi zobe, »daneš, bi dejal, bom imel za košilo šloniča mladiča.«

Slončič se vznemiri pa reče skozi nos:

»Izpustite! To bendar boli!«

Tu se privali po bregu pisani kačman udav in pravi:

»Priatelj moj mladi, če se pri tej priči ne upreš z vsemi močmi, je moje mnenje to, da te popelje tvoj znanec v usnjeni suknji tjale v strugo, preden utegneš izgovoriti 'bob'.«

Slonče sede na zadnjo plat, razkreči nogé in vleče in vleče in vleče. Krokodil otepa z repom po vodi, da se peni kakor pod veslom, in vleče in vleče in vleče. In bolj ko vlečeta, daljši je slončičev smrk; daljši je smrk in huje boli. Nenadoma začuti mladič, kako se mu tla sunkoma izpodmikajo. Pa reče skozi nos, ki je že domala pet čevljev dolg:

»To je zabe prebeč!«

Kar se mu zavozla pisani kačman udav okoli zadnjih nog in mu pomore, rekoč:

»Če se resno ne potrudiva, popotnik neizkušeni, je moj vtisk tak, da ti utegne železni oklopnik« — s tem je mislil krokodila — »za večno pokvariti bodočnost.«

In tako so vlekli: na eno stran mladič in pisani kačman udav, na drugo plat krokodil. In smrček je rasel in rasel. Ker pa sta bila le ona močnejša, je krokodil končno izpustil. Tedaj je glasno tlesnilo in slončič je precej trdo in nenadoma sedel. Prva skrb mu je bila za hvala pomočniku, drugo je poklonil ubogemu nosu. Zavil si ga je v presno bananovo listje ter ga vtaknil v sivozeleno reko na hlad.

»Čemu pa to?« vpraša pisani kačman udav.

»Oprostite,« pojasni mladič, »toda moj nos je ves iz sebe, zatorej počakam, da se uskoči.«

»Se boš načakal,« zamomlja sam pri sebi pisani kačman udav.

Tri dni je sedel mladič ter upiral oči v rilec. Zaman: nos mu je ostal tak, kakršne imajo sloni še danes, in le pogled mu je oškilel. Na večer tretjega dne pa je priletel komar in pičil mladiča v pleče. In glej: preden se je slončič zavedel, kaj dela, je vrgel rilec vznak in s koncem do smrti razmlinčil komarja.

»Dobitek, številka ena!« zakliče pisani kačman udav. »Kako bi bil zmogel to s prejšnjim topastim smrkom? A sedaj poskusi in jej!«

Ni se še dobro zavedel, kaj in kako, že je slonko iztegnil rilec, izpulil otèp trave, ga izprašil ob prednjih nogah ter si ga potlačil v gobec.

»Dobitek, številka dve!« ugotovi kačman udav. »Kako bi bil zmogel to s prejšnjim topastim smrkom? Ali se ti ne zdi, da solnce jako močno pripeka?«

»Res je,« potrdi slonič, in komaj se prida zave, že si zajme blata z rilcem pa si primaže volhko-hladilno oglavnico na tème, da se mu pcedi umazana zbroja mimo ušes.

»Dobitek, številka tri!« napove pisani kačman udav. »Kako bi bil zmogel to s prejšnjim topastim smrkom? In še eno si zapomni: da ni boljših cepi za obrambo mimo takegale rilca.«

»Zahvaljam se vam,« reče slončič, »in ne bom pozabil. Sedaj pa je, menim, čas, da se vrnem k ljubi družini in poizkusim.«

Tako se je odpravil slonič nazaj skozi Afriko. Dobro volje je bil in rilec mu je veselo pokinkaval. Kadar si je pozelel sadja, je segel v drevo in si ga natrgal: ni mu bilo treba čakati kot nekdanj, da bi samo popadalo na tla. Če se mu je zahotelo trave, si je izpulil otep, ne da bi bil moral, kakor nekoč, na kolena. Če so mu nagajali obadje, si je ulomil vejo in jo rabil za muhalnico. In kadar je bilo koli vroče, vselej si je omislil hladečo kašasto kapo iz blata. Ako mu je bilo pa kdaj dolg čas, si je zatrobil pesem skozi rilec, in pesem je zvenela močnejše kakor četvero godeb na pihala.

Nekega večera — bil je že trd mrak — je stopil med svoje ljube domače. »Hej, sinko slonko,« se ga razveselé, »pridi, da te obrcamo za tvojo nenasitno radovednost!«

»Sirote,« jih zaničljivo ošine, »kaj vi veste, kako se brcaj? Čakajte, da vam jaz pokažem!« Pa odvijte rilec in na mah prekobali dva svojih ljubih bratov.

»Oj, banane!« se začudi družina, »kdo te je tegà naučil in kaj si napravil s svojim nosom?«

»Nov je,« se pohvali mladič, »in krokodil iz sivozelene blatne reke mi ga je umeril, ko sem ga vprašal, iz česa si pripravlja kosilo.«

»Grd nos,« presodi kosmati boter pavijan.

»Grd, toda priročen,« prikima slonko, pa prime kosmatega botra za kosmato nogó in ga posadi v sršenje gnezdo. Nato popiplje stricu noju peresa iz repa in potegne teto žirafa dvakrat, trikrat za parkelj skozi trnovo halózo. Na podoben način se oddolži tudi ostalemu sorodstvu. Družine se loti strah in trepet. Končno pobegnejo drug za drugim na bregove sivozelene blatne reke, da bi tudi sami dobili nove nosove od krokodila. Ko se vrnejo, je za zmerom konec pretepu in od tiste ure imajo vsi sloni natančno take rilce, kakršen je bil rilec nenasitno radovednega sloniča mladiča.

